

Ніна Митрофанівна Найдич – викладач-методист Київської середньої спеціалізованої музичної школи імені Миколи Лисенка – відома у мистецьких колах як чудовий мудрий педагог. Вона – автор кількох методичних розробок із питань навчання гри на фортепіано і наукових статей, присвячених творчості Баха та Шопена. І ось Ніна Найдич постала перед нами в ролі казкарки!

Торік педагог і музикант Ніна Найдич записала три диски казок, а видавництво «Веселка» опублікувало окрему збірку – «Музичні казки». До неї ввійшли «Казка про маленького Страха», «Шварценеггер та “Осіньна пісня”» та «Про kota Василя Тимофійовича та його друга Емілія».

«– Чесно кажучи, я цю музику не дуже розумію... Хотів би тебе попросити... чи не взявся б ти вчити його грати на роялі? Я хочу, щоб він був культурною людиною...»

«Музичні казки» Ніни Найдич – це поєднання дикторського читання казок, головним героєм яких є Музика, та, властиво, музики композитора Юрія Шевченка. Обидва ці компоненти доповнюють одне одного, роблять твір настроєвим. Не візьмуся коментувати доречність обраних композицій для супроводу тієї чи іншої казки, проте спробую поділитися враженнями щодо самих казок.

У «Казці про маленького Страха» читаємо історію про музиканта і його боротьбу зі Страхом. Коли Дмитрик був маленьким хлопчиком, Страх

приходив до нього вечорами, аби налякати пустуна. І не дивно, адже його «накликала» мама хлопчика. Аби втихомирити сина на ніч, вона шепотіла: «Спи, бо зараз Страх прийде...». Правду кажучи, дивно читати про залякування дитини у книжці авторки-педагога...

Страх, звісно, приходив і навіть супроводжував хлопчика. І коли Дмитрик уперше йшов до музичної школи, і на концерт. Подолати Страх допомогла Музика: «Раптом Страх відчув, що звуки – як їх багато! – рвуть його на шматки». Відтоді він змайстрував собі зі старої гілляки скрипочку і подався жити до лісу. Тож Музика вплинула не лише на юнака, а й на чарівну істоту. Завдяки музиці Страх вирішив більше не лякати дітей, а вчитися грати на скрипці.

Наступна казка, «Шварценеггер та “Осінні пісня”», вельми реалістична. Казкове, може, те, що бандита, авторитета, високого та кремезного Анатолія Зубенка на прізвисько Зуб аж дуже розчулила класична музика. Спершу він дратувався, коли чув, як грає на роялі сусід Олесь, навіть погрожував убити музиканта, але коли почув його гру на концерті, змінив свою думку і попросив, щоб той навчив грати і його сина.

У казці «Про kota Василя Тимофійовича та його друга Емілія» Музика як головний герой майже відсутня. Авторка лише кілька разів згадує, що господар kota, хлопчик Петрик, вчиться грати на роялі, а кіт уміє мелодійно нявчати ДО-МІ-СОЛЬ-МІ-ДО і ходить по клавішах, коли господаря нема вдома. Пригоди двох друзяк-котів теж ніяк не пов'язані з Музикою, а головною героїнею твору можна назвати Дружбу, яка і врятувала Василя Тимофійовича від голодної смерті.

Видання містить ілюстрації одразу двох художниць: Наталії Корнеєвої та Олени Тихонюк. Техніка виконання та майстерність художниць досить рівнозначні, тож виокремити, де чия ілюстрація, майже неможливо. Їм однаково добре вдалися образи звірів, замальовки природи та міста, чого не скажеш про образи людей.

Вада, що руйнує цілість і гармонійність видання, – дизайн. Попри те, що кегль для основного тексту було обрано вдало, відповідно до цільової аудиторії, і діти зможуть самостійно читати «Музичні казки», але ж таке різноманіття відверто дивних шрифтів у заголовках зовсім недоречне.

«Музичні казки» Ніни Найдич безсумнівно варті уваги, адже вони унікальні. Новизна їх у поєднанні Літератури і Музики. Спільно вони розвивають уміння думати, слухати, відчувати та уявляти прочитане/почуте ще яскравіше.

«Музичні казки» <http://veselka.in.ua/shop/muzichni-kazki/>